

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Ungaria,

revistă socială-științifică-literară, se numește organul de proprie prostituțiune alui Gligor Moldovan, profesor de sterpirea limbei române la universitatea maghiară din Cluj.

Formatul revistei e octav mare. Semn că Gligor Moldovan, când 'și-a croit revista, nu s'a aflat în starea țiganei, dela care bărbatu-so, flămând fiind, a cerut se'i facă o mămăligă mare, și numai după ce aceasta 'i-a împărțășit, că n'are fâină d'o mămăligă mare, 'i-a đis: Atunci fă două mai mici!

Tipărită e revista în tipografia lui „Magyar Polgár” din Cluj, ađi prima cetate în Transilvania, în care col-danii dau tonul.

Tipariul, în formă și scriptură, e corect. De aceea numirea tipografii: „Magyar Polgár”, sigur e un pseudonim.

Hârtia e fină. Semn, că e fabricată din sdrențele, ce Ovreii produc în Ungaria din averile aristocrației maghiare.

Scrisă e revista lui Gligor Moldovan în limba românească. Prin urmare autorul trebuie se fie român.

Altcum autorul însuși afirmă, că e român. Crede-ți cineva? — asta e altă căciulă!

Stilul, în care revista „Ungaria“ e scrisă, deși elementar, totuși e mult mai bun decât reputațiunea, de care Gligor Moldovan se bucură între Români.

Una nu mi pot explica, cum înaltul nostru ministeriu, care pe toate terenele sugrumă folosirea limbei române, n'a întredis tipografiei lui „Magyar Polgár“ din Cluj tipărirea revistei „Ungaria“ într'o limbă atât de nepatriotică cum în Ungaria se consideră limba românească.

În material revista e mai bogată decât câinii în luna lui Iulie de pureci.

Ranjat e materialul după sistemul din bota țiganului, sau — ca se me exprim mai la înțeles — Kraut und Rüben übereinander, și se presentă în troița lipsită de unitate „societate-știință-literatură.“

„Societatea“ se compune din Gligor Moldovan, adecă din oia cea perdută, după care necăutând păstoriul caută ea se afe turma.

„Știința“ îi luată din domeniul celor știute de alții, sau din sfânta scriptură alui Lucusanonlucendo.

„Literatura“ pörtă firma originală alui Națiofrântă-cățiamdreso.

Societate, știință și literatură, toate trei nu's altceva decât haza-fișaguri umplute cu idea de stat maghiar, sau cu dinamit kulturegyletist.

Una me mir, cum Gligor Moldovan în titlul revistei sale, între societate, știință și literatură, n'a luat și arta, și'n special arta picturei maghiare din anul 1848, în care Domnul Christos se înfațșa ca honved, cu pinteni, pantaloni roșii, maghiacă, kalpak, și cu mustațele resucite sulă în váladi magyar bajuszkenyitö din farmacia lui Royko.

În tótă revista am aflat o sîngură eróre de típariu la pagina 54 şirul al 6-lea din sus, unde se afirmă, că Gligor Moldovan odinióră ar fi fost „comiser“ de poliție.

Ce trecere va afla revista lui Gligor Moldovan în societatea română, dacă nu cumva se va întroduce în aceasta d'odată cu legea despre Kisdedovuri, sau prin executorii de dare, nu ştiu.

Atâta pot constata cu siguritate matematică, că Gligor Moldovan, ca autodidact, prin edarea revistei sale „Ungaria“, a voit se dovedească lumii, cât de prost a fost învățatoriul seu!

BCU Cluj Central University Library Cluj

Anacreontică.

Când urîtul te plictiseşte	Atuncea, frate, veđi de te-n-
Când nimica nu'ţi mai ticneşte,	sóră
Când nicăiri n'afli mângăiere	Ori c'o piţulă cumpără-o sfóră
Când nici chiar birtul nu'ţi face	Şi te înalţă în sălci, la móră!
plăcere,	

Ad literaturam.

Ce'i mai bine'n astă lume,
Spune'mi frate — adevărat?!
— Eu gândesc că nu'i mai bine
Ca a fi om literat.

Ba nu, nu, mări frăţioare
Deu me crede, n'ai ghicit,
Lumea este materială:
Literatu'i necăjit,
Şi, şi, ... cu literatura
Nu mai mănânci bucătura!

Scrii poeme, scrii şi prosă
Şi romanele curg păreu,
Cine dracu'ţi dă pe ele
Vre-un şustac ori cât de rău?
Coconaşul şi cocóna
Nu au timp, sunt îngropaţi
În vizite, în serate,
În conversaţii până'ngrumazi,
Se'ţi iee literatura
Şi se'ţi dee bucătura.

Eară când edai vre-o carte,
Cât o laudă şi-o vesteşti
În jurnale, ca se capeţi
Bani, cu ce se te hrăneşti,
Tot aştepti din lună'n lună
Până eşti de tot sleit,
Cartea însă nevëndută'i
Ce dracu o-ai mai vestit?

Nu ți-am spus: literatura
Îți ține închisă gura?!

Şi-apoi cin' se'ţi iee opul,
Consistoriul vlădicesc?
Vai, dar' dînsu'n scripte sute
Adîncit e — așa grăiesc,
Canonicii — nici poveste,
Căci apoi timp n'ar avea
Puţin se se recreeze
Sunt la bătrâneţă grea.

Veđi dar' că literatura
Nu'ţi aduce bucătura!
Sau bogaţii şi boierii
Se cumpere-al teu opşor?
Când ar avea timp se 'şi bée
Vinul de pe mēsa lor?
Când timp ar avé apoi dînsii
— Mai cetind şi opul teu,
Ca se jóce biliardul
Ce'şi pretinde timpul seu?...
Veđi că cu literatura
Ai gătat cu bucătura.

Şi-apoi cin' se'ţi iee opul?
Amplioiaţii cu mulţi bani?...
Vai dar' dînsii sunt în sfere,
Nu descind între sermanil...
Ei cetesc opuri măreţe
Ce vin dela minister,

Pentru ei ȕeu a ta carte
 E mai mult ca un mister.
 Œi-apoi cu literatura
 Mai mânci 6re bucătura?!...

Œi-apoi cin' se'ți iee opul
 Preoțimea lui Christos?
 Ah! dar' dênsa mâncă banul,
 Se țil' dee lucru'ntors! —
 Cerculare, hârtii rupte,
 Aruncate'n t6te părți,
 Nu'i destulă bibliotecă
 Œi nu sunt destule cărți?
 Ce vrei, cu literatura
 Vrei se capeți bucătura?! —

Dăscălimea, mai remâne,
 Ca se'ți iee opul teu; —
 O! dar' dênsa'i fără pâne,
 N'are ban la sînul seu.
 Œi-apoi când, cei ce's în stare,
 Nu îți dau pe op nimic,
 Se țil' cumpere un dascăl
 Seriman și prea calic? —

Veți, veți că literatura
 Flămânȕește'ți destul gural!

Cin' se'ți iee opul dară
 De cât câțiva literați
 Care știu ce va se dicită,
 Cărți și 6meni învățați.
 Dar' puțini sunt literații,
 Și seraci și dênșii sunt,
 Veți în lume și trăiește
 Și trăiește pe pământ:
 Când tu cu literatura
 Dorești, dorești bucătura! —

O! voi literați din lume
 Aruncați penele'n vânt,
 Aruncați cărți și hârtia
 Căci n'au preț ađi pe pământ;
 Și vȕ faceți ori-ce dară,
 Numai literați nu fiți,
 Dacă vreți cu-a v6stră minte
 Se nu mereu flămânȕiți:
 Știind că literatura
 Nu'ți aduce bucătura!

Satirescul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Sus Mărcuț ca Ungurii,
Bateți bine pintenii
Că se culeg strugurii
Atunci și tómnă'i acii!
Dar' nu merge pringă rîu
Ci remăi numa'n Siblu,
Că poți juca cu mult spor
La măritul Consistor
Ce dórme după cuptor.

El dórme de horcăește
N'are știre n'are veste
Ce'i fac cinstiții preuți,
Cum dorm unii printre buți
Ear' alții printre neveste
Fac pârjol de merge veste
Unde nu se duculește.
Dórme Consistorul dus
Nu vede că'n munți în sus

Colo'n munții apuseni
 Între moșii abrudeni
 Un Furdui gros și oval
 Protă ca socru-so Gal,
 Își pórta protopopiatul
 Cum portăm pe'ntărnițatul,
 De nici gremujda nu póte,
 Țsta'i somn lung mēi nepótel

Prea cinstitul Consistor
 Dórme dus după cuptor
 Nu vede cum Furduiul
 Face ce'l taie capul,
 Călcând legi, călcând statute
 Cum calci o dógă de bute,
 Apoi strigă'n gura mare
 Că de nime habar n'are,
 Că el îi mare și tare!

Prea măritul Consistor
 Dórme dus după cuptor,
 Dórme, că din fire'i leneș
 Nu vede cum-că la Feneș
 Preotul Moise Laslău
 (Care ar fi bun în lăgău)
 Face câte bazaconii
 Sub pretest de economii,
 Cât cinci armeni și-un jidan
 C'un regiment de țigani
 Nu fac atâtea geșefturi
 Cu a nației drepturi
 Cum face numai el singur,
 Și tot ȃce că nu'i ungur.

Hei, că preotul Laslău
 E singur în feliiul seu,
 Ce'i vulcanul între munți
 Aia'i el între preoți:
 El fiind preot voinic
 Calcă tocmai ca p'un ic
 Pe statutul organic
 Și nu'i pasă chiar nimic
 Ori și cine câte ȃce.
 El, avēnd la gât un nod
 Scóte membrii din sinod
 Câți și când numai voiește
 De se duce'n lume veste;
 Tot prea cinstitul Laslău
 S'a pus el de capul seu,
 (Fără autorisare)
 De-a averii administrare
 De-a bisericei parale.
 Dar' le și administrează
 Ca și caprele la varȃ
 Cât mult de le-a administra
 Ne-om treȃi cum-că lada
 În care au fost parale
 A căȃt în gălbinare
 De nu chiar în ofiȃ.
 El prin manipulație
 A ajuns cât din o miie
 De florini — în doi-trei ani
 Se arete că nu's bani
 De cât dóră sute trei,
 Dar' aceia's sub trei chei
 Veȃi bine că tóte trei

Le păstrează dumnialui
 (Că'i finanțul smeului):
 El ține cassa, el chei,
 Dar' se știe că chiar piei
 Nu'ți arată nici părăle
 Nici scrisori ori protocoale,
 El singur le motroșește,
 El luiși și le cetește,
 De popor habar nu are,
 (Ear' prota'i e protă tare
 C'amândoi sunt înrudiți
 Și'n chiripire uniți),
 El dă și munți în arendă
 El trage din ei dobândă,
 Nu biserica nici școla,
 P'acele măncele bôla,
 Numai burta dumnialui
 Se crească c'alui Furdui
 Nătângul Abrudului.
 Laslău, om fără păcate
 Și fără de răutate
 Grijește și de bucate
 Care fură adunate
 Pentru sfânta biserică,
 Veți bine, ați nu's nimică
 Fiind că domnul Laslău
 Află că grâul e rău,
 Cucuruzu'i otrăvit
 Deci s'a pus, la isprăvit
 Cât ați nu'i nici un grăunț
 Se dai aurul din munți
 Tot pe el. Popa Laslău

Mai are un cheredeu:
 „Ce'i al meu, frate'i al meu,
 Ce'i al teu se fie al meu!“
 Și apoi acest cheredeu
 Într'atâta'l venerază
 Cât un punct din acela
 Pentr'o lume n'ar călca,
 Pe când organic statut
 Calcă'l ca drumul bătut.
 Fiind deci că Consistoriul
 Stă se restórne cuptoriul
 Așa dórme el de bine
 Și viséză visuri line,
 Ear' ce'i prin metropolie
 Nu ști ori nu vrea se știe,
 Pune-te tu Marcule
 Și'i descântă puile:
 Vivat, vivat Consistoriul
 Vivat Laslău și Furduiul,
 Și alți multi, vivat, vivat
 Cari s'o pus de s'o'mbëtat,
 Că omul beat dórme bine,
 Dormind nu strică la nime,
 Ear' ne stricând dă doveți
 Că'i plac și ochii cei verți
 Și bróscele din liveți,
 Va se țică: cu alaiu
 Se pôte duce la raiu,
 Și Laslău cu Furduiul
 Precum și Consistoriul
 Numa'n raiu se mai pot duce
 (De rívnesc o gură dulce),

C'a lor lucruri, a lor fapte,
 Sunt fără de răutate
 Vruî se ȃic fără prihană
 Sunt ca muschiul pentru hrană
 Lupilor. — Ear' mai apoi
 Nu te da Mărcuț pe doi,
 Ci te suci pe un picior
 Și te dū la Cluj cu dor
 Că acolo vei afla
 Un ȃiar de mintea ta
 Botezat Măgăria
 Ori dōră Hun-gar-i-a!
 Apoi uite puiu de urs:
 El e pus, el e compus
 De Moldovan vestitul
 De Gergely iscusitul,
 Da'i și pus
 Și'i și compus
 Că de când din Cluj s'a dus
 Prin țară în tōte părți
 Nu se mai vënd alte cārți.
 Nici nu'i modru, că revista
 Botezată Măgăria
 E atāt de nu știu cum
 De se lățește ca fum,
 Dar' nu ca fumul lui Avel
 Ce s'a înălțat din miel.
 Și cine-odată o cetește
 Strănută și tot tușește
 Șapte ani și șapte luni
 Și p'atâtea septēmāni,
 În casa unde se află

Nu mai e lipsă de mătă,
 Pune-o numai sub pat
 Că șōreci la ea abat
 Și cari cum cetesc o slovă
 Îndată din ochi inhōlbă,
 Negrijit, nespovedit
 Numai veȃi că a perit.
 Fiind fōie fermecatā
 Ea stelnițele le îmbatā
 Cāt numai s'o pui pe grindā
 Că tōte dau raita'n tindā
 Și din tindā'n redacția
 Unde-apare Nebunia
 (Ori cum îi ȃic Ungaria),
 Și cu poftă și cu dor
 Se suie pe redactor
 Și mi'i fac la complimente
 Până ce își vine'n minte,
 Că el însuși aparține
 Cucernicilor vecine.
 Mai are fōia un dar:
 Avēnd'o nu'ți trebe amnar
 Nici iască, nici cremene,
 Numai chibrite și lemne
 Se ai — că poți face foc, —
 Ea slujește de mijloc
 Și pentru dobitocire
 A celor eșiți din fire,
 Cari cred că vaca e pește
 Și bivolul ciripește.
 Avēnd atâtea'nsușiri,
 Marcule, se nu te miri

Dacă'i atât de cetită	Care se ți-o tipărescă,
Cât în Ardeal nu e vită	Și'ntre urși se ți-o lătescă,
Care se n'o aboneze,	Cum unul s'a mai aflat
Și se nu'i colaboreze	Dela al lui Gerguț sfat,
Singur tu pân'acuma	A străformat din hârtia
N'ai cetit Ungaria	Pistrită cu prostia
Deci veți a o abona,	Minunata, Ungaria
Și o ceteste bărbătește	Carea'n glas pe rimlenia
Dór' urechile ți-or crește,	Se numeste „Măgăria”,
Că's cam mici, Ear' de'i vedea	Amin Gerguț slavă ție,
Lucruri minunate'n ea	Și la Unguri bucurie
Te pune și le tradu	Și la Jidani veselie,
În graiul ce grăiești tu,	De acum până'n vecie
Dór' vei da umblând pe drum	Ce'i în ea, — al vost se fie!
De vr'un Guttenberg nebun	

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Înainte de deschiderea congresului nostru național-bisericesc gr. or. din Șovinistia, convocat pe ziua sfântului apostol Anania, Înapoimergătoriul Ioan dela Arad, în prezența lui Nicolaenuvecertați, a celebrat sfânta liturghie prescrisă de Statutul organic în biserica Grecilor din Sibiiu cu mai mare pompă decât se putea pretinde dela asistenții ce'l încunjurau. Escelenția Sa metropolitul Miron n'a ajuns la sfânta liturghie din cauza, că trenul, care comunică între reședința metropolitană și biserica Grecilor, s'a întârziat.

La finea sfintei liturghii, Înapoimergătoriul Ioan dela Arad a chiebat pe Duchul Sfânt se se pogóre din ceriu asupra sfinților părinți congresuali, și se'i lumineze întru resolvarea grelelor probleme congresuale.

Duchul Sfânt, fie pentru-că sfinții părinți congresuali, care se aflau în biserică, nu reprezentau numărul recerut de Statutul organic la aducerea de concluse valide, fie

pentru că n'a fost chemat prin capul bisericii, ci prin un supus al acestuia, sau fie pentru-că ministrul nostru de comunicațiune Barosz n'a introdus și în comunicațiunea între ceriu și pământ tarifa după zone, nu s'a pogorît.

Urmarea naturală a fost, că sfinții părinți congresuali, în lipsa luminării prin Duchul Sfânt, în tot decursul desbaterilor congresuali, au înotat într'o întunecime, de care vestita întunecime egipteană vechiutestamentară se pôte ascunde. În cele mai multe obiecte supuse desbaterii congresuale, sfinții părinți congresuali se păleau în întunecime unul de altul, de cugetai că se jôcă de-a obrinencea, și vorbeau unii cu alții în limbi, care odinióră numai la Turnul Babilonului s'au mai auđit.

Toți acei membrii congresuali, care în întunecimea dominantă se încercau a aprinde câte un hopaiț, și a arêta, că legile congresuale se fac pentru ca cei chemați ale ținea se le calce, se împedecau de regulă de peatra lui Sysifus, și cu hopaițu'n mână se pomeneau tăvăliți în șanțul parlamentar al trecerii la ordinea ăilei.

Întunecimea ce a domnit în congresul nostru din eștan, se pôte vedea cu ochi liberi și din propunerea metropolitului Miron pentru primirea calendarului celui nou, sau gregorian, în biserica gr. or.

O propunere mai mult lipsită de luminarea Duchului Sfânt ca aceea a metropolitului Miron, nu numai în tôte congresele nôstre bisericești dela nașterea Statutului organic încóci, dar' nici în sinódele parohiale presidate de popa Bostan, și încurcate cu propuneri d'ale lui Nicolae Pricină, și Petru Brote, nu s'a făcut.

Ași înțelege, dacă metropolitul Miron ar fi propus congresului introducerea celibatului la călugării gr. or., căsătoria civilă pentru preoții văduvi, sau concubinatul pentru

cei încurcați în procese divorțiale cel puțin până la finirea proceselor. Odată cu capul nu'mi pot însă închipui, cum într'un cap luminat ca al metropolitului Miron s'a putut naște obscura propunere pentru introducerea calendarului gregorian în biserica dreptcredincioasă gr. or., și cum acel metropolit, care altcum, în cestiuni de importanță, nu se uita cu ochii antecesorului seu în spe Nicolaenuvecertați, n'a prevădut urmările funeste ale propunerii sale pentru întreaga biserică ortodoxă gr. or. care aprópe de 19 seculi trăiește după vechiul calendar Iulian.

Me mir adecă, cum metropolitul Miron n'a prevădut pericolul propunerii sale privitor la introducerea calendarului gregorian în biserica ortodoxă gr. or.

Iată pentru ce.

Lumea odată trebuie se se prăpădească.

Astă'i sfântă, pentru-că tot ce a avut un început, și un sfârșit trebuie se aivă. Nici fișpanul Făgărașului Gouido von Nemengedem, câtu'i de lung, n'o se trăiască mai mult decât muntele Surul, ba nici cât căpăstrul, care'l ține legat de idea de stat maghiar.

Apoi până la atâta și calul morariului póte calcula, că lumea prăpădindu-se, după calendarul gregorian se prăpădește cu 12 zile mai curând decât după cel iulian.

Care va se dîcă, biserica noastră gr. or. dinpreună cu cea gr. cat. — afară de „Unirea“ — cu toți credincioșii acestor biserici, care țin la calendarul iulian, vor trăi încă 12 zile după prăpădirea lumii.

Și mai „care va se dîcă“ prăpădindu-se lumea după calendarul cel nou, lucru natural, că trebuie se se prăpădească și toți cei-ce cred în acel calendar, Unguri, Nemți, Sasi, etc. etc., și Românii rămân stăpânitorii Ungariei.

Atunci se vede apoi lumea lui Pap János. Pe Babeş îl facem rege al Ungariei; pe E. Brote duce al Transilvaniei; pe Rôtariu Voivod al Bănătului; pe Dr. Mureşan ministru de externe; pe Bredicean ministrupreşedinte; pe Dr. Oncu ministru de interne; pe G. Popa ministru de finanţe; pe Dr. Lucaciu ministru de culte; pe Csato ministru de justiţie; pe G. B. Pop ministru de comerţ sau petrolu; pe Filip ministru de agricultură; din ceilalţi membrii ai comitetului nostru naţional facem fişpani; pe Taica îl facem Vodă preste Ţera Oltului şi Ţigani şi Racăş; pe Creţu Comes preste Fundul-Regiu; cu averea celor Şapte Judeţe ne jucăm preferanţ ilustrat, dar' eu fără Domnul Doi nu me joc, etc. etc.

Pe mitropolitul Miron îl mutăm la Blaj, pe metropolitul Vancea la Sibiu, ca unul şi altul se se dedea în credinţa celuilalt. Asemenea schimbări putem face şi cu sufraganii lor. Aşa putem muta pe episcopul Pavel dela Oradea mare la Caransebeş, ca se se dedea cu sidoxia gr. or. cu care credincioşii din Caransebeş rămân episcopului lor regulat datori. Pe Nicolaenuvecertati, până la vacanţa metropoliei din strada Măcelarilor, îl putem pune la Calocea. Din Mufti-Paşa putem face patriarch preste toate concubinatele din ambele metropolii româneşti ale Ungariei etc. etc.

Întrebare deschisă ar rămânea atunci: Ce se facem cu Dr. Gligor Moldovan şi cu Dr. Alexics? — Şi şi pentru aceştia am afla pôte un funariu dibaciu în fabricaţiunea de streanguri!

Stan Pășitul.

Odinoriă trăea în Stoiceni un țăran foarte bogat, dar' sgârcit ca un melciu, sau bourel, când se retrage în casa sa. Atâta de sgârcit era acel țăran încât, cu toate că era un bătrân de 70 de ani, nici sfântul Haralampie nu se încumetea a merge la el cu cósă, pentru-că se temea, că nu'i dă de mâncare.

Țăranul bogat, dar' sgârcit ca un protosinzel, nu da din averea câștigată nici la copii sei cele de lipsă, nici batâr se se sature, necum se dea ceva la vr'un străin. Cu deosebire țigan sau alt cerșitor n'a ieșit cu bucătură din curtea lui.

Țăranul nostru cugeta, că va trăi până când ângerul Domnului va sufla în trîmbiță marșul sculării morților.

În fine țăranul nostru, bătrân și bolnăvicios, și cu sînul plin de temerile morții, ședea într'o ȕi de vară singur în curtea sa la umbra unui șopron. Toți casnicii sei se aflau la lucrul câmpului.

În acea ȕi, o țigană corturăreasă vine și întră în curtea țăranului, și vedîndu'l pe acesta întristat, mai întăiu îi dă bună ȕiua, apoi scôte ghiocul și i ȕice: Drăguț stăpâne, măncațiaș sufletul cel bun și dulce, ved că pătimești de grea bôlă, întinde-ți palma cea dreaptă măncațioaș, se-ți dau de noroc, și se-ți ghicesc leacul la bôla, care, după cum mi-se arată, o se-ți pună cât de curênd capul.

— Da ce leac se'mi poți tu ghici? de unde cunoști tu leacurile?

Dela moși dela stremoși stăpâne, dela mănăstiri din virful munților, și dela locuri sfinte din țeri depărtate, pe unde nici lumina sórelui nu ajunge. En uităte la rădăcinile, la buruenile, și florile aceste. (Țigana scôte o mulțime de rădăcini, burueni, flori uscate și verȕi, dintr'o desagă, și le arată țăranului).

Țăranul, în desperațiunea sa, vedînd mulțimea de rădăcini strîmbe și óble, buruieni verȕi și uscate, flori înflorite și veștede, a început a crede în știința țiganei, și întindîndu'i palma cea dreaptă, i-a ȕiș: Nô hai și'mi ghicește leacul!

Atunci țigana scôte ghiocul, învôlbă din ochi ca o bibolă speriată, întôrce ochii rotogol, își face o cruce atât

de mare încât toți dracii din jurul țeranului au tăiat'o la fugă, apoi scuișând de trei ori pe ghioc îl pune în palma țeranului și descântă zicând: Cap de șerpe din peșterile munților sfinți, cu șapte limbi, șapte dinți și șapte măsele descuie-te, desnódă-te — pune stăpâne o pițulă pe ghioc în numele Tatălui!

Țeranul bate șerpariul, și pune pițula.

— Mai pune două pițule în numele Fiului! — Țeranul pune două pițule!

— Mai pune trei pițule în numele Duchului Sfânt! — Țeranul mai pune trei pițule pe ghioc!

— Acum pune patru pițule pentru sfânta Maică Precesta! — Țeranul pune și aceste patru pițule, pentru-că sufletul din el tremura de frica morții, ca și frunza de plop de suflatul vântului.

După aceea țigana așează ghiocul în palma țeranului, îi închide palma, și începe a borborosi cuvinte neînțelese de limbă omenească, suflă de patru ori, odată cătră resărit, odată cătră apus, odată cătră mează-noapte, și odată cătră meadă-și, apoi scote ghiocul din palmă roșu ca racu, și ținându'l cu două degete în fața țeranului îi zice: Vêduși stăpâne cât de alb era ghiocul, când ți l'am pus în palmă, și iată acum ce roșu e?! Țăsta'i cel mai bun semn c'o se'ți ghicesc leacul, se te vindeci de tôte durerile, și mulți ani o se trăiești încă. — Pune acum 5 pițule pentru sfântul Haralampie, care adună morții cu cósă, și apoi o se me apuc se'ți dau de noroc, și din vinele palmii se'ți ghicesc leacul.

Țeranul punând și cele 5 pițule pentru sfântul Haralampie în mâna țiganei, aceasta grijindu'și ghiocul cu pițule cu tot, deschide palma țeranului și începe: 'Mi se arată din palmă, că odată erai sêrac, și te-ai făcut mare

bogat. Mulți copii îți dăc tată, și mai mulți 'ți-ar dăce, dar' nu cūtează. Ai avut două mueri și trei sócre, adecă două sócre și o stresócră, pentru-că la una'i trăea și mumă-sa când 'i-ai luat fata. Multă lume de oameni ai ajutat cu bani în necazuri, multă lume de oameni te-a și încelat; dar' dumniata dela nime n'ai luat mai mult decât ai putut, și încât 'ți-a fost cu puțință n'ai luat camete mai multe decât capitalul de două, trei, mult de patru-ori îndoit! — Ai avut mult noroc în vite, în copii, marhe, și dobitoce, pe care tóte le-ai iubit, hrănit și crescut cu asemenea îngrijire părintească. N'ai crescut însă porc, care a mâncat atâta dela dumniata, cât dumniata dela el. Când puteai mânca nu mâncai, acum ai mânca, dar' nu poți. Mi se arată adecă, că de mult pătimesti de bóla poștei mâncării, dar' nu poți mânca, că n'ai poftă. En mirósă rădăcina asta — îi pune rădăcină la nas — și mi spune n'ai avea poftă s'o mănânci?

Țéranul mirósă rădăcina, și răspunde: Nu!

— En mirósă astă rădăcină, și cugetă'ți c'ar fi feartă'n lapte dulce, óre nu 'ți-ar plăcea?

— Nu!

— Nu! — Da buruiana asta uscată, dacă s'ar muea în oțat de vin, și ai pune lângă ea un puiu fript rumen în frigare, nu 'ți-ar veni s'o mănânci?

— Asta n'ar fi rea!

Veđi dragul meu, atunci buruiana asta 'ți-e leacul, și mâncând din ea, asta nunumai o se te însănătoșeze, dar', până când vei putea mânca din ea, nici n'o se mori. Una trebuie se'ți spun însă, că buruiana asta se află cu mari greutăți, și e fórte scumpă. Ea crește numai la vârful munților la umbra zăpeđii, pe care raza sórelui preste véră n'o póte topi.

— Da cu asta cât ași putea trăi?

— Până ce mori, pentru-că n'am mai multă, decât atâta cât vești, dar' eu îți mai pot aduce, și atunci cât mânzi de asta mereu trăiești!

— Da cât costă?

— Asta câtă o am costă 5 fl., dar' eu dacă'mi mai dai încă 5 fl. plec deloc la munte și'ți aduc cât îți trebuie!

Țăranul încântat de descântecul țiganei îi dă 10 fl., aceasta îi dă buruiana câtă avea, și luându-și Țiua bună, pleacă la munte după alta.

Seara venind nevêsta țăranului dela munca câmpului acasă, acesta îi povestește întâmplarea cu descântecul țiganei, și'i arată buruiana de leac. Nevêstă-sa uitându-se mai de aproape la buruiană, o cunoște de loc, și Țice cătră bărbatu-so: Mă prostule, asta'i iarbă roșie, care crește pe sub tôte gardurile!

Țăranul, firește, încântat de descântecul țiganei, odată cu capul n'a voit se creadă că buruiana, pentru care el a plătit 10 fl., e iarbă roșie uscată, dar' de țigana încă n'a mai dat cu ochii cât a trăit, batăr c'a mai chinuit de bóla, de care suferea, încă cinci ani!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Avutai ceva cules estan, sôte?

Pupăză: Cules destul, dar' adunătură puțină! — N'am adunat nici pentru mulțămirea executorilor de dare destul!

Colac: Crești tu că'n Ungaria pôte cineva aduna atâta, ca se mulțamească pe executorii de dare?

Pupăză: Asta nu, dar' cred, că dacă va mai merge mult așa cum ne merge, și executorii de dare din Ungaria vor ajunge cu vreme la plăsele, și cu contribuabili cu tot vor muri de fόμε!

Colac: Ai tôte dreptatea! Și ministrii de finanțe se rup pe unde'i așa mai subțire. Cu tôte este, estan se mulțămim lui Dumnezeu, că vinul are preț, cum n'a mai avut nici-odată de când eu beau vin!

Pupăză: Ce folos că vinul are preț, și noi n'avem vin. Cu mult mai bine am trăit noi atunci, când aveam vin mult și prețurile erau mici. Atunci cel puțin mai ajungeam și noi la câte un păhar două de vin. Ați, după cum se plătește vinul, te dore inima se'l bei, și se nu'l vinđi!

Colac: Bea tu apă sote, și vinde vinul!

Pupăză: Cu seceta ce a domnit în tomna asta, și apa s'a subțiat sote! — Și eu mă mir, cum ministrul deficitelor noastre n'a pus încă și pe beutură de apă dare?!

Colac: Da încă dacă se va împlini și prorocia unui călugăr vagabund din România, care prin părțile Seliștei a prorocit mai dăunăđi, că'n trei ani picătură de apă nu va cădea din ceriu pe pământ!

Pupăză: Tu glumești sote!

Colac: Ba eu nu!

Pupăză: Ei, și Seliștenii auđind prorocia aceluia călugăr vagabund nu l'au pălit în cap se'i iasă camilavca prin călcăie?!

Colac: Nu! — Batăr de l'ar fi băgat într'un coteț, cum fac Bănățenii cu comisarii consistoriali din Arad!

Pupăză: Da, batăr într'un coteț se'l fie băgat, și se'i fie dat de mâncare numai bob, dar' de beut nici o picătură de apă cel puțin până 'i-se îplinea prorocia, — eu trebue se me duc însă sote, că noi facem ađi un maslu cu 7 popi pentru ploe!

Colac: Numai voi?

Pupăză: Numai noi, pentru-că tu bine ști, că pe noi ne opresc cei din Blaj se slujim împreună cu voi, și pe voi nu vă lasă cei din Sibiu se vă rugați lui Dumnezeu împreună cu noi!

Colac: Atunci se ști că ninge!

Pupăză: Ningă, numai de ar îngheța în Sibiu, și la Blaj! — Adio!

Portret in oleu.

Învățătorul: Domnule pictor, se'mi faci portretul meu. Eu fiind de 30 de ani învățator, eforia scolară a hotărît ca portretul meu se se achete în scólă.

Pictorul: Poștești se te portretez în colori de oleu sau de apă?

Învățătorul: În colori de uleu, ca se arēt ceva mai gras!

Temerea băiatului.

Preotul: Pentru ce plângi tu, dragul meu?

Băiatul: Pentru că tata a bătut pe mama!

Preotul: Nu plânge tu, că ear' s'or împăca!

Băiatul: Ba trebuie se plâng, că tata, după ce bate pe mama, se duce la cârcimă, se îmbătă, și după ce vine beat acasă, îl bate mama!

Pentru toți și pentru toate:

La cereri făcute din diferite părți, am arătat tuturor abonenților noștri prin corespondență specială suma abonamentului, cu care ne dătoresc până la finea acestui an.

Am făcut aceasta ca se nu ni se pǎtă împuța măsurile, care suntem hotărâți ale lua contra a circa 90 restanțieri, dacă aceștia, până'n 1 Decembre a. c., nuși vor regula datoria față de noi.

Așa preste termnul de 1 Decembre a. c. pardon nu se dă.

Și îndelungrăbdarea Calicului se rupe pe unde'i ața mai subțire, ear' tipograful nu se hrănește din erori de tipariu.

De aceea „videant consules“, sau pe românește „și între frați se împuțe brânza!“

D-lui Satirescu: Nu'mi pot esplica cum am trecut lucrarea D-tale atâta timp cu vederea. Continuă. Eu bu-curos onorez atare muncă.

Mai multor corespondenți: Corespondințele nesubscrise de autor le nimicesc, fiind-că eu în subscriere aflu óre-care garanție despre adevărul celor comunicate.